

Henvisning:

Eget navn og stednavne blev gjort anonyme, men foreligger i der oprindelige dokument.

Helbredelsesberetning

A. B., M., 18.8.1957

Siden 1945 har jeg lidt af vanvittig hovedpine. Fra da af havde jeg ikke mere et frit hoved. Det var, som om jeg hele tiden måtte bære en tung vægt på hovedet. Dette stadige tryk havde jeg vænnet mig til, men til tider var hovedpinen ikke mere til at holde ud. Smerterne var, som om der rasede et uvejr i mit hoved.

Da afstanden mellem smerteanfaldene blev stadig kortere, gik jeg til vores praktiserende læge. Lægen sagde, at jeg havde en hårdnakket forkølelse, og hele tiden ville få disse smerter, når jeg blev forkølet. Da jeg påpegede, at det var sommer, og jeg gerne ville til en specialist, sagde han, at jeg skulle følge hans anvisning.

Derefter ventede jeg, til jeg fra sygekassen fik en ny læge, og gik så til nervelægen dr. B. Denne undersøgte mig, og sendte mig så til en øjenlæge. Ved næste konsultation fik jeg så af dr. B. den besked, at jeg hurtigst muligt måtte på neurologisk klinik i H. Da jeg vægrede mig mod at blive indlagt, forklarede dr. B., at jeg ellers ville blive blind. Han sagde, at jeg straks måtte tage af sted, for jeg kunne hvert øjeblik miste mit syn. Jeg lå så seks uger på neurologisk klinik. Jeg fik en kviksølvskur, og blev hele tiden undersøgt på tre universitetsklinikker, blev røntgenfotograferet og fik taget EKG. Men jeg fik aldrig at vide, hvad der var i vejen.

Efter seks ugers ophold på klinikken, hørte jeg fra samtalerne mellem øjenlægerne, at mine øjne igen var blevet dårligere. Derefter ville jeg hjem igen. Nu sagde lægen, at jeg ville miste mit syn, hvis jeg tog hjem. Jeg forklarede ham, at det havde jeg vidst allerede før min indlæggelse på klinikken, og alligevel ville jeg hjem.

Denne dag talte dr. Ö med min mand. Han sagde til ham, at jeg ikke kun kunne miste mit syn, men der var mulighed for, at jeg blev lammet, og også ville miste sprog og hørelse. Da min mand holdt på, at han ville vide grunden, sagde man til ham, at man formodede en hjernetumor, og at det ville være bedre for mig, hvis jeg lod mig indlægge på en kirurgisk klinik, da man der mere nøjagtigt var i stand til at konstatere en eventuel tumor. Min mand bad mig om at tage på den kirurgiske klinik. Jeg var enig, og blev henvist to dage efter. Om aftenen meddelte man mig, at jeg måtte til ventrikulografi. Næste dag fik jeg gjort dette operative indgreb, der gjaldt som undersøgelsesmetode. Derefter var jeg fuldstændig blind i tre dage. Efter disse tre dage så jeg et let lysskær, og efter ni dage så jeg rigtigt igen. Man meddelte mig nu, at jeg havde en tumor i storhjernens, og skulle opereres efter to dage.

Dagen før operationen sagde man til mig, at man ville lave endnu en forundersøgelse. Jeg fik den næste dag lavet en encefalografi, og kunne i godt tre dage ikke bevæge mine arme. Det var ikke muligt at spise og vaske mig. En patient gjorde det for mig. Jeg sagde det til overlæge dr. C., der havde foretaget denne undersøgelse på mig, og fik til svar, at dette var gjort 1.000 gange, og der skete intet. Afdelingslægen forklarede mig, at en nerve var skadet, og at det gik over igen. På fjerdedagen var det så godt igen. Som resultat af denne undersøgelse fik jeg meddelt, at jeg ingen tumor havde, og sandsynligvis snart kunne komme hjem. To dage senere sagde man til mig, at jeg havde en tumor i lillehjernen, og ville blive opereret i næste uge. Nu vægrede jeg mig med hænder og fødder, og ville ikke mere lade mig operere. En læge, der kom hen til mig, bad jeg om oplysning. Han sagde, at man nøjagtigt måtte kunne sige, hvor en tumor sad, før man greb til operation, ikke den ene gang i storhjernen, og så i lillehjernen. Da jeg spurgte ham, om jeg efter en operation igen ville blive fuldkommen rask, sagde han: "Selvfølgelig". Men da jeg spurgte ham, om jeg ikke efter sådan en operation ville kunne blive forrykt, og sagde, at jeg hellere ville være blind end forrykt, og ville forbande enhver, der ville tilføje mig sådan noget, sagde han: "Tal ligesådan med Deres behandlende læge som med mig."

Det gjorde jeg. Dr. M. forklarede mig derpå, at de ikke ville operere mig, da de ikke vidste hvorfor. Men efter enhver undersøgelse pressede øjenklinikken på med en operation. Jeg blev indlagt med papilopstemning. Ved indlæggelsen havde jeg 3 til højre, 2 til venstre. På kirurgien havde jeg 6.

Dr. M. sagde til mig: "Hvis De var min mor eller kone, burde de ikke tage hjem med denne fremadskridende opstemning af papiller." Lægen forklarede mig, at jeg måske, og måske alligevel ikke havde en hjernehindebetændelse. Han sagde, vi ved ikke i dag, hvad det er, det kan være en hjernehindebetændelse eller en hjernetumor. Et eller andet er der i hovedet, som trykker på synsnerven. Jeg skulle lade foretage en arteriografi, så kunne han måske sige, hvad jeg havde. Så lod jeg også denne foretage. Jeg fik lavet en åben arteriografi. Det var grufuldt. Jeg bad som aldrig før i mit liv. For mig var der kun ét tilbage: ud af sygehuset, intet andet end hjem. Denne gang fik jeg ingen besked. Der blev sagt, at undersøgelsesresultatet endnu ikke var udarbejdet. Jeg blev endnu engang sendt til øre- og næseklubben og til blodprøve. Som det sidste måtte jeg endnu engang til øjenklinikken. Nu havde jeg til højre en ansamling af papiller på 4, til venstre på 3.

Om aftenen bad jeg dr. C om at udskrive mig til hjemmet. På mit værelse lå der fire kvinder, som var sindsforstyrrede. Kun én kvinde foruden mig var normal. Han sagde: "Godt, De kommer hjem." Morgenen før min udskrivelse sagde dr. M.: Skulle der på en eller anden måde vise sig en forandring, så kom, vi holder altid en seng fri. Skulle De blive blind, så må De opereres indenfor en halv time. Kommer De senere, kan intet menneske give Dem Deres fulde syn tilbage." Hjemme mærkede jeg, hvor syg jeg var. Kunne jeg før min indlæggelse på sygehus endnu arbejde fuldt ud, så var jeg nu ikke mere i stand til at arbejde. Hovedpine havde jeg uafsladeligt. Jeg måtte sove med en knytneve på panden, da enhver berøring med mit hoved gjorde ondt.

Ofte kunne jeg ikke falde i søvn i timevis for piben og susen i øret. Når jeg måtte bukke mig for at tage noget op, så jeg ikke noget mere, når jeg kom op. Sådan forsvandt synet 15 til 20 gange om dagen, og jeg var altid bange, kom det igen, eller måtte jeg hurtigt af sted? Om natten havde jeg ingen ro mere til at sove. Hele tiden åbnede jeg øjnene for at konstatere, om jeg kunne se endnu. Jeg var altid bange for at sove den afgørende time bort. Den, der har oplevet noget sådant, kan intet menneske hjælpe, kun Gud.

Jeg var færdig. Fordi jeg ikke var i stand til at udføre noget som helst arbejde, boede vi hos mine svigerforældre. Før jeg kom på sygehuset, var jeg fuldt beskæftiget til sidste dag, og havde gjort mit husarbejde. Nu kunne jeg intet mere. Uden ledsagelse af min mand var jeg bange, hvis der var mere end seks personer om mig. Min mand måtte ofte tale mig godt tilrette, fordi jeg selv mange gange tvivlede på min forstand. Hver dag blev det værre. Da sagde jeg til min svigermor: "Efter nytår går jeg frivilligt til en hjernespecialist og lader mig operere." Jeg vidste, at der måtte ske en ændring, for sådan kunne det ikke blive ved at gå.

Da hørte jeg, at Bruno Gröning kom til M. Jeg ville ikke tro det, for jeg havde selv for år tilbage læst i et tidsskrift, at han havde begået selvmord. Trods denne avismeddelelse viste Bruno Gröning sig ved en julefest i 1955. Jeg var der sammen med min mand, som ikke troede på Bruno Gröning, og formodede at man ville hypnotisere mig eller gøre nogen tossestreger med mig og skade mig. Han sagde til mig, at ved den mindste forandring, han mærkede hos mig, måtte jeg gå med ham hjem. Jeg erklærede mig indforstået med det, for jeg havde fuld tillid til hr. Gröning. Jeg vidste også, at der ikke var nogen fare for mig, men at jeg tværtimod ville finde hjælp der. Ingen havde sagt noget til mig om hr. Gröning. Jeg havde kun læst et hæfte om Bruno Grönings helbredende strøm. Derfor vidste jeg, at man ikke ville drive noget hokuspokus med mig. Jeg vidste også, at det ikke var Bruno Gröning der hjalp mig, men Gud. Men jeg vidste også, at jeg havde brug for Bruno Gröning, behøvede ham mere end noget som helst andet. Jeg behøvede hans kraft til at tro. Jeg behøvede hans tro på min sundhed. På sygehuset havde jeg kraften til troen. Jeg havde afskærmet mig, og ville blot blive rask. Jeg havde troet klippefast på, at det blev bedre. Hjemme blev det værre fra dag til dag. Alt mit mod havde forladt mig, efter at jeg så, hvor elendig jeg var, og fortvivlelsen og angsten rystede mig. Denne angst var værre end noget, jeg tidligere havde oplevet. Den åd mig op, og jeg havde ikke kraft til at hindre det.

Jeg kom ikke til Bruno Gröning for der at få min sundhed gennem et mirakel, men jeg gik til ham, for at han skulle give mig kraften til troen, kraft til min tro på Gud, og kraft til min tro på sundheden, at han troede for mig, skulle ryste angsten og fortvivlelsen fra mig, for jeg var for svag til det.

Det var en enkel julehøjtidelighed, og hr Gröning fortalte, hvad der var meningen med julehøjtideligheden. Han gjorde dette med klare, let forståelige ord. Han lavede intet hokuspokus, og opførte sig helle ikke som en kvaksalver. Han opførte sig som ethvert normalt menneske ved en julehøjtidelighed. Alligevel er han ikke som andre

mennesker. Han adskiller sig allerede fra andre mennesker ved, at han ikke taler om håb, men om tro. Mennesker siger: "Vi håber, at alt vil blive godt!" Bruno Gröning: "Tro på, at alt bliver godt, og jeg tror med Dem!"

Selv om jeg ikke talte et ord med hr. Gröning, havde jeg den faste tro på, at jeg ville blive rask, og vidste, at han havde givet mig kraften, kraften til at tro på Gud. Jeg havde ikke ventet noget mirakel, og dog var der sket noget med mig, selv om jeg ikke straks vidste det; men dengang blev der lagt et sædekorn for min sundhed. Jeg vidste, at det kom an på, hvordan jeg forholdt mig, om jeg ville få den eller ej. En kvinde ville efter den officielle del fortælle hr. Gröning om sin lidelse. Han ville ikke vide det, og det var heller ikke nødvendigt, at han vidste det. Mennesket skulle tro og modtage ordenen, alt andet kom af sig selv.

Efter denne julehøjtidelighed så jeg ikke hr. Gröning i fem måneder. Ved julehøjtideligheden fik jeg kun et billede af hr. Gröning, men ingen kugle eller noget andet. Men efter festen var jeg smertefri, og kunne igen ligge med hovedet rigtigt i sengen. Det var mit første resultat. Jeg gik nu i Gröningforbundet og kom til sammenkomsterne. Uden at jeg mærkede det, blev det bedre fra dag til dag. En dag mærkede jeg, at jeg ikke mere havde piben eller susen i øret, og sådan gjorde jeg hele tiden fremskridt. Til jeg efter fem måneder så hr. Gröning for anden gang, var jeg kommet så vidt, at jeg, om end med møje og besvær, kunne klare min husholdning. Indtil da var jeg og så hele tiden under kontrol på tre universitetsklinikker. Også de konstaterede en let bedring. Efter det andet personlige møde med hr. Gröning, kunne jeg legende let klare min husholdning. Efter to måneder så jeg Bruno Gröning for tredje gang, og da vidste jeg, at jeg havde klaret det; Jeg gik til lægen og sagde, at jeg var arbejdsdygtig. Han sagde, at det kunne der ikke være tale om, da der jo ikke engang var gået et år. Jeg gik ikke til lægen mere. Jeg vidste, at jeg var rask og kunne arbejde, det var nok for mig. Jeg tog et tre uger gammelt barn i pleje og passede det, og desuden min familie og endnu to personer med vask og alt, hvad dertil hører. Jeg har ikke brug for lægelig kontrol mere, for takket være Bruno Gröning er jeg igen et fuldværdigt menneske, og ikke mere en invalid, som man ville gøre mig til, 29 år gammel.

Alle mine angivelser kan kontrolleres. Jeg er også rede til at bevise alt. Alt dette skriver jeg uden opfordring fra Gröningforbundet eller nogen person.

Det skal være min tak til min ven Bruno Gröning, han hjalp mig jo i min dybeste nød. Derfor går jeg også fuldt og helt ind for ham, med alt hvad jeg har, som det hører sig til for en ven. Jeg har indtil i dag endnu ikke talt med hr. Gröning om min sygdom, for det vil han ikke have. Jeg havde heller aldrig skrevet min lidelse ned, hvis man ikke igen ville angribe ham. Derfor skal man også høre på disse mennesker, dem han har hjulpet og fortsat hjælper.

Jeg kan kun endnu engang sige, at jeg kan takke Bruno Gröning for, hvad jeg er i dag. Han sagde, at han ikke var vigtig, men troen på Gud. Jeg ved, at det passer.

For mig var Bruno Gröning meget vigtig, han var mig en vejviser og fører.

Min mor havde meget frarådet mig at gå til julehøjtideligheden med hr. Gröning. Gennem min helbredelse blev hun selv overbevist, og er i dag medlem af Gröning-forbundet.

Jeg er når som helst rede til at få undersøgt min STP, stille mig til rådighed for specialister, for jeg ved, at jeg er rask. Det kan jeg ikke takke Bruno Gröning nok for. Jeg ved ikke, og vil heller ikke vide, hvad jeg var uden ham.

Han vil ikke vide at tak. Han sagde; "Tak Gud og ikke mig!"

Sign. A. B.

M., den 18.8. 1957

Kilde:

Arkiv Bruno Gröning Stiftelsen